

І чужому навчаюся,
Свого не цураюсь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

редакция: Administration:
Svoboda, 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07308
424-0237
424-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Нью-Йорку: —
Бардлі 7-4135
УНСоюз: Бардлі 7-5337

РІК LXXII. Ч. 226. ДЖЕРСІ СІТІ І НЬО ЙОРК, ВІВТОРОК, 7-ГО ГРУДНЯ 1965 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 7, 1965 No. 226. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 6 грудня 1965 р.

В АМЕРИЦІ

ЛІКАР БІЛОГО ДОМУ ВДОЛЕННИЙ З ТЕМПА ВІДЛІЖУВАННЯ ПРЕЗИДЕНТА. Віце-адмірал д-р Дж. Барклі переїздив 3-го грудня з Нью-Йорку до Вашингтона, щоб оглянути президента Джансона і ствердив, що операція рана гарно загоїлася, і що шрам від неї виглядає „якнайкраще“, хоч Президент відчував біль, коли несподівано зігнеться. Президентові доперували 8-го жовтня жовчаний міхур. Горло, груди, легені, шлунок, серце, тиснення крові в пацієнта є нормальні, а його вага, згідно з вказівками лікарів, становить між 190 і 195 фунтів. У вересні перед недугою Президент важив коло 220 фунтів.

ГЕРОСЬКИЙ ЛЕТУН ДАВ СВОЄ ЖИТТЯ, ЩОБ ВРЯТУВАТИ ЖИТТЯ 50 ПАСАЖИРІВ. Цим летуном був капітан-пілот Чарльз Дж. Вайт із літака „Констеляція“ Східних Летунських Ліній, який після зудару в повітрі з джетом Буйнг 707 із Світових Летунських Ліній недалеко Нью-Йорку, старався приземлитися на звичайному терені. Хоч літак „Констеляція“ згорів на землі, то з нього врятувалося 50 осіб. Пілот Вайт пильнував до останньої хвилини, щоб могли вийти всі пасажирів з літака. І так сталося, бо живими вийшли 50 осіб, а чотири особи, в тому і капітан Вайт, загинули. Другий літак — джет Буйнг 707 щасливо після зудару приземлився на летовищі Кеннеді в Нью-Йорку з 58 пасажирами. Сталося це завдяки спритові пілота капітана Томаса Г. Керролла. Цей літак мав відірвану велику частину крила.

В СІЧНІ 1966 ПОКЛИЧУТЬ ДО ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ 38,280 РЕКРУТІВ, з чого 29,300 призначені для Армії, а 8,980 для Корпусу Морської Піхоти. В грудні число рекрутів становило 40,200. В грудні Корпус Морської Піхоти не потребував рекрутів, бо мав потрібне число добровольців. Але тепер, як повідомляють з урядових кол., збільшиться Корпус Морської Піхоти і тому до неї мають в найближньому році збільшити число покликаних рекрутів.

В Листопаді продано 797,469 домашніх авт, на 40 відсотків більше, як в 1964 році, коли продано були в тому самому місяці 568,404 авт. Цьогорічне число проданих нових авт було б ще більше, якби не було затримки в продукції в Корпорації Американ Моторс. Та в 11-ох місяцях цього року число проданих авт становило понад 8,000,000. До кінця року залишаються ще 4 тижні, і можна бути певним, що в цілому цьому році число проданих авт перевищить минулорічне число 8,800,000, в чому було 484,000 імпортованих моделей.

КОЛИШНІЙ ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД М. НІКСОН ОСТЕРІГАЄ ПРОТИ ІНФЛЯЦІЇ. Промовляючи до 1000 членів Крайового Товариства Продуктів в Нью-Йорку, Ніксон сказав, що „американський нарід стоїть перед величезними проблемами, більшими податками і зростаючими платіжками та може сподіватися в найближчих двох роках контр-додатку“. Ніксон виконав гостру атаку на економічну і фінансову політику Уряду, одночасно обіцяючи урядові політику у В'єтнамі. Ніксон сказав, що Уряд використовує свою силу у відношенні до працівників, але не робить цього у відношенні до робітників, і тому зростають кошти продукції.

У СВІТІ

ЗДА І ССРС ПОГОДИЛИСЬ, щоб у другій половині січня 1966 відновити наради Женевської конференції роззброєння. Формально учасниками є 18 держав — 5 західних, 5 комуністичних і 8 нейтральних і, знову жє формально, вони становлять Підкомісію Об'єднаних Націй для справ роззброєння. Фактично Франція ввесь час бойкотує ту конференцію, а повна Комісія з усіх членів ООН, обмежується тільки до загальних і в практиці нереальних рекомендацій. ЗДА сподівається перевести на Женевській конференції договір проти поширення атомової зброї.

БРИТАНСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ МАЙКЕЛ СТУАРТ ЗАКІНЧИВ свої триденні відвіднини в Москві. М'який офіційний комунікат спонукає коментаторів до твердження, що ті відвіднини були невдачливі в обох їх цілях: ССРС не хоче посередничити у справі В'єтнаму і солідаризується з становищем Північного В'єтнаму, а також дали панічно бойкот атомового озброєння НАТО, в тому числі Західної Німеччини.

В СТОЛИЦІ ЕТЮПІ АБДІС АБЕБЕ ВІДБУЛАСЬ КОНФЕРЕНЦІЯ 36-ох африканських міністрів закордонних справ. Вони заповіли, що всі ті африканські країни проголосять повний бойкот експорту-імпорту товарів до Родезії, заборонять перелет літаків до і від Родезії та виконують драстичні заходи проти тамошнього біло-расистського уряду Ісма Сміта. Вони зголосили спокійний ультимат до Британії, щоб вона до 15 грудня ц. р. довела до упадку уряд Сміта, бо інакше — вони зірвуть дипломатичні зносини з Британією.

ГОЛОВНИЙ ЩОДЕННИК „ТРЕБУНА ЛЮДУ“ У ВАРШАВІ ВИСТУПИВ з гострою атакою проти Пейпінгу, Польської комуністичної партії, що виступає проти Пейпінга розколює світовий комуністичний рух та не допускає до з'єднання допомоги в'єтнамським комуністам проти „американських імперіалістичних агресорів“.

АМЕРИКАНСЬКІ ЧЛЕНИ ДРУГОГО ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ ПЕРЕВІЛИ в останній дні, безпосередньо перед скликанням декрету про „Церкву в новітньому часі“ посилену агітаційну акцію між членами Собору проти запропонованої стилізації засуду ядерної зброї. За тим офіційним прохотом засуджується, як неморальне діло, само зберігання запасів ядерної зброї. Американські владки, які дістали в цій справі підтримку від деяких інших владок, стали на становищі, що факт посилання атомової зброї Америкою врятував світ до цього часу від нової війни і тому не можна засуджувати атомової зброї, як реальної засоби зберігання миру.

ЕСПАНІЯ ЗАГРОЗИЛА БРИТАНІЇ закриттям кордону між суходолом і Гібральтаром та повним припиненням торгівлі між Іспанією і тією британською фортецею. Іспанія проголосила „Червону книгу“ у цій справі на 543 сторінок, яку роздасть всім делегатам в Об'єднаних Націях. Це вона оприлюднює стверджуючи, що його зайняла Британія у своїй минулорічній „Білій книзі“. Британія зайняла Гібральтар у 1713 році в Утрехтському договорі і відмовляється від переговорів, які стосувалися б зречення її суверенітету прав до того „міста на скелях“, яке нараховує тепер усього 25,000 мешканців. Іспанія не визнає автономії, що її Британія надала місійній управі Гібральтару, вважаючи її „фальшивою деколонізацією“.

ВИПУЩЕНИЙ ІЗ УСПІХОМ ДЖЕМІНІ 7 ЛІТАТИМЕ ДВА ТИЖНІ І ЗУСТРІНЕТЬСЯ В КОСМОСІ З ДЖЕМІНІ 6

Кейп Кеннеді, Флорида. — Випущений в суботу 4-го грудня Джеміні 7 кружляв, згідно з планом, довкола Землі вже третій день. І його астронавти почуваються добре та час від часу подають вісті про себе і про свій космічний корабель до контрольних стай на Землі. Астронавти Френк Борман і Джеймс Лавелл з одночасно і „досвідними свинками“, які виконують різні досвіди, згідно з рекомендаціями науковців, у зв'язку з найдовшим летом по космосі. Вже тепер заявляють, що випущення Джеміні 6 зможе відбутися не 9-го дня після випущення Джеміні 7, а 8-го, це значить вже 12-го грудня. Астронавти споживають сконденсовані харчі, розпускаючи деякі з них у воді.

Джеміні 7 випустили з Кейпу Канаверал на Флориді 4-го грудня в суботу о год. 2:30:03 по полудні разом із астронавтами Франком Борманом і Джеймсом А. Лавеллом за допомогою ракети підсилювача Титана 2. Зараз після вилету Джеміні 7 техніки почали підготувати приладдя для Джеміні 6, який мають випустити 9 днів після Джеміні 7. Джеміні 7 має відбутися найдовший лет довкола Землі і має бути предметом, з яким повинен зустрітися в космосі інший космічний корабель. Джеміні 7 шість мінут після випущення відірвався від ракети Титан 2 і летів власними силами, якими має зробити 206 кружлянь довкола Землі. Його найбільша висота становитиме 203,5 миль, а найнижча 100 миль. Одно кружляння триває одну годину і 36 мінут. В суботу о год. 9:30 вечором полковник Борман пішов спати, а після нього спав Лавелл. Після першої ночі вони спатимуть одночасно. 13-го грудня вилетять в космос астронавти Волтер М. Шіппа і Томас П. Стеффорд на Джеміні 6. Вони не відішли дводенного лету восени цього року тому, що не вдалося випущення ракети, з якою мав зустрічатися в космосі Джеміні 6. Джеміні 6 має два дні кружляти довкола Землі та під час того пробувати зустрітис

Де Голля не вибрали в першому голосуванні на президента Франції

Париж. — В неділю 5-го грудня ц. р. відбулися перші від 1848 року загальні безпосередні президентські вибори у Франції. Не вважаючи на зливний дощ — понад 85% управнених до голосування французів з'явилися у виборчих домиках. За виборчою ординацією — для обрання кандидата вже в першому голосуванні треба, щоб дістав понад 50% всіх відданих голосів. Якщо того не станеться, то за дватижні відбудуться наступні вибори між двома кандидатами, що дістали найбільше голосів, і тоді рішає вже абсолютна більшість голосів. За вислідом голосування в метрополітальній Франції, отже за виїнятом її заморських посіслостей, які проте охоплюють тільки несповніз мільйона населення, де Голль дістав 43,96% голосів, себто 10,504,007 голосів, кандидат з'єднаної лівни включно з комуністами — сенатор Франсуа Миттеран — 32,04% або 7,655,042 голоси, а лідер центральної партії Народно-республіканського Руху Жан Леканоє — 15,78% себто 3,770,771 голос. Інші два кандидати дістали разом 8% голосів. Таким чином, хоч де Голль дістав найбільше число голосів і найвищий відсоток голосуючих, проте опинився у меншості супроти суми голосів, відданих на його противників. Найперші коментарі всіх газет вважають такий вислід голосування за велику несподіванку і важкий удар для престижу де Голля, який вимагав, щоб нарід виявив своє бажання мати його при кермі держави, віддавши на його кандидатуру найменше 60% всіх голосів. Не відомо, чи де Голль загальне ставати до важких виборів. Коли б таке сталося, то нема сумніву, що він переможе.

Збірник матеріалів про вбивство сл. п. Степана Бандери появився в „Українському Видавництві“ у Мюнхені

Мюнхен. — „Українське Видавництво“, що крім тижневика „Шлях Перемоги“ видає також політичний літературний й белетристичний, опублікував тут великою, понад 700-сторічковою книгою збірник матеріалів п.п. Момської вбивці Бандери перед судом. В першій частині збірника подані пресові та інші матеріали про мотиви і підготовку вбивства сл.п. Степана Бандери, а далі й стенографічне звітлення з процесу проти совєтського агента і скритованця Богдана Стапінського, який був також співучасником смерті сл.п. проф. д-ра Лева Ребета, що відбувався перед німецьким судом в Карлсруте в жовтні 1962 року. В третій частині зібрані голоси світової й української преси, надруковані з приводу вбивства і процесу в Карлсруте. В четвертій частині охоплює життєписні матеріали про сл.п. Степана Бандеру, як націоналістичного діяча, а провідника 34 ОУН. спогади про нього, коментарі української й світової преси про діяльність ст. Бандери, зразки поезії та творчості на його пошану та ін. Завершена книга окремим додатком з ілюстраціями сл.п. Степана Бандери і його рідні, як також із перебігу процесу в Карлсруте. О публіковано цей великий збірник за редакцією гол. редактора тижневика „Шлях Перемоги“ Данила Чайківського та з передмовою голови Проводу Закордонних Частин ОУН Степана Ленкавського.

В 1965 РОЦІ ПРИБУЛО ДО КАНАДИ 228 ІМІГРАНТІВ УКРАЇНЦІВ

Оттава. — Найновіше статистичне звітлення, що його опублікував департамент горизантної і імміграції, подас, що від 1-го січня до 30-го вересня цього року прибуло до Канади 228 українців. В тому самому періоді мин року прибуло до 153, отже цього року, за перших 9 місяців, прибуло 75 більше.

Футболісти „Ч. Січі“, УСР-у і „Тризуба“ знову здобули перемоги

„Чорноморська Січ“ Нью-Йорк здобула минулої неділі, 5-го грудня, у Нью-Бронксі. Н. Дж. своєю восьмою перемогою у мистецтві Американської Футбольної Ліги. Футболісти „Ч. Січі“ виграли 4:0 лігові змагання з місцевою дружиною Мадарської Січ. Стрілками вогорі для „Ч. Січі“ були: Чайка на 38-й хвилині. В Німецькій Січ на 54-й. В Чорноморській Січ на 60-й і Рада на 83-й. Після цієї перемоги „Чорноморська Січ“ зрівнялася з „Триzubом“ в числі здобутих точок, так що ці дві дружини очолюють таблицю Ліги. „Чорноморська Січ“ має 16:0 точок і відношення вогорі 23:6, а „Триzub“ 16:4 точок і відношення вогорі 35:8. Володимир Чижович висулює на перше місце стрільців АФЛІги з 12 воротами, перед Бенітесом з „Триzubом“ з 11 воротами.

УСК Нью-Йорк, теперішній володар Чаші ЗДА і футбольний чемпіон країни, переміг минулої неділі у своїй грецькому одягу, привітала мистично по-грецьки, а пані Джессі Гершенгард привітала мистично від мистецької школи на Лонг Айленді „Квінс Арт Сосайті“ де вчаться пані Морозова. Мистичка дістала багато квітів. Виставка відкрита до 19 ц. м.

НАШІ ВЛАДИКИ МОЛЯТЬСЯ ЗА ДУШУ СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРІЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Рим. — В листопаді, в роковини смерті Великого Митрополита, Слуги Божого Андрія Шептицького, Владика Української Католицької Церкви спільно відправили панахиду за спокій його душі, що й видно на цій фотознімці. Панахиду відправляв в каплиці колегії св. Йосафата Верховний Архидієпископ Кардинал Йосиф Сліхий (другий зліва) в сослужінні Митрополита Української Католицької Церкви в Канаді Максиміа Германюка (зліва), Митрополита Української Католицької Церкви в ЗДА Ахматія Сенишина (справа), Екзарха Українців Католиків в Західній Німеччині Платона Корняка (останній справа) та інших Владик.

Папа Павло VI продовжує змагання до з'єднання християнських Церков

Рим. — Папа Павло VI послідовно підкреслює змагання до взаємного зрозуміння і тіснішої співпраці між Християнськими Церквами, які в майбутньому знову з'єдналися би. В минулу суботу 4 ц. м. Папа в асисті багатьох церковних достойників поїхав до базилики святого Павла у Римі, щоб перевести там разом із духовниками інших християнських віровізнань молитви й співати під спільним гаслом „сприяння християнській єдності“. Ніхто там не відправляв Богослужби, а тільки різні духовники різних віровізнань відчитували окремі місця із Євангелія та Апостола. Папа вголосив проповідь французькою мовою, крім того відбувалися молитви мовами англійською й грецькою. Знову жє на вівторок 7 грудня заповідено одночасне проголошення в Римі й Царгороді скасування взаємної анатем, що її кинули були в 1054 році Папа Лев IX і царгородський патріарх Михайло Керуларій. Скасування тієї анатемі проголосить у Римі Папа Павло VI у привітності делегації Греко-православної Церкви та патріарх Атеніагорас I у Царгороді (Істанбулі) у привітності великої делегації римо-католицьких духовників, між якими буде й американський кардинал Лоренс Шіген з Балтимору. Другий Ватиканський Собор кінчається взагалі вже в найближчу середу 8 цього місяця. Останній ділове засідання Собору мало відбутися в понеділок 6 грудня. У вівторок відбудеться ще голосування над залишеними прохотами декретів — про релігійну свободу, про Церкву у новітньому світі, про місії і духовні функції. Це будуть чотири останні з-поміж 14-ох документів, що їх оприлюднить Папа, як вислід Другого Ватиканського Собору, скликаного вперше восени 1962 року.

В Нью-Йорку вшановано пам'ять полк. Андрія Мельника в першу річницю смерті

Нью-Йорк. — В суботу 4-го грудня ввечері тут у приміщенні Українського Народного Дому відбулася жальбна академія з пошаною б. начальника штабу Дієвої Армії Української Народної Республіки та голови Проводу Українських Націоналістів сл.п. полковника Андрія Мельника, який помер 1-го листопада минулого року в Люксембурзі і там похований. Академію влаштував окремий Громадський Комітет Українських Організацій м. Нью-Йорку з генерал-полковником Павлом Шандруком на чолі. Почесним головою Комітету був проф. І. Крамаренко, голова Представництва Виконавчого Органу УНР в ЗДА. Академію відкрив ген. Шандрук після складення квітів біля портрету полк. Мельника гуртком пластунів та після відігання американської гімни і відспівання української державності провів П. Байбак. Знамениту своєю змистом і формою доповідь про постать полк. Мельника та його місце в історії вголосив д-р Зиновій Книш з Канади. Дир. Поспів Гівня прочитав монтаж з „Попелу імперії“ Юрія Клева а опісля співачка Галина Андралієв, при фортепіановому супроводі Ол. Омельського, відспівала А. Гнатюшина „Діброва зелена“, Карманського „Людська Сні дитино моя“ та М. Гайворонського „Душу“. Р. Шуган прочитала вірш Т. Курпін „Безсмертний“. Академію закінчено співом „Не порай“.

Ред. Володимир Душник, доктором філософії УВУ

Мюнхен, Зах. Німеччина, березень-листопад 1917 року. — В середу 17 листопада відбулася тут промоція відомого українського діяча в ЗДА Володимира Душника, редактора англомовних видань УКА на доктора філософії. Ред. Володимир Душник, абсолютний університетів Лювєнського та Колумбійського в Нью-Йорку, одержав ступінь доктора за написану англійською мовою дисертацію на тему „Спроби російсько-українського порозуміння та невідаті, березень-листопад 1917 року“. Головним рецензентом праці був проф. Ол. Оттоліан. На підставі його оцінки й оцінок інших рецензентів Вол. Душникові надано титул доктора філософії „з дуже добрим вислідом“ (Magna cum laude). Відбулася промоція на нового доктора УВУ під проводом проф. Наталії Полонської — Василенко, декана Філософського Факультету УВУ, проф. Юрія Бойка, ректора УВУ, та проф. Юрія Павейка, кол. ректора УВУ.

СВОБОДА

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage, paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні випадках і скорочувати надіслані матеріали. Незаповнені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задрезану конверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: На рік \$12.00; на пів року \$6.25; на три місяці \$3.25. В Джерсі Сіті і закордоном: На рік \$14.00; на пів року \$7.50; на три місяці \$4.00. Для членів УНАО, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожен зміну адресу платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Ще одна утопія

29-го листопада Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй прийняла 112 голосами резолюцію, яка вимагає, «якби західні для складання світової конференції розробляти не дали як у 1967 році». Ініціатори цієї резолюції — 43, здебільша азійсько-африканські, держави — мали на увазі втягнути в переговори про міжнародне розроблення комуністичний Китай, який не будучи членом Об'єднаних Націй, не бере участі у 18-членній Женевській конференції розроблення. ЗДА спершу ставилися неохоче до цієї ідеї, не так з уваги на перспективи переговорів з китайськими комуністами — бож американський посол в Пекіні сподівався зустрітися з муніципальним урядом у Варшаві — як з острахом, що така світова конференція відбудеться в тіні зашкварту Женевської конференції, де Америка ніби підготувала ґрунт для договору про поширення атомової зброї, на якій їй залежить, як на новому ступні «співіснування». Однак, щоб не нажиратися на дезагогічні закони з боку «миролюбних» держав, ЗДА голосували «за» ту пропозицію, узагальнюючи остаточне своє ставлення від ходу підготовки до цієї конференції.

Франція була і в цій справі послідовною: вона бойкотує Женевську конференцію, вважаючи, що то є маркування часу, і тому не стрималась від голосування. А головний потенційний партнер цієї світової конференції — комуністичний Китай — ще перед голосуванням переклав через своїх довірених посередників — Албанію, Румунію і Камбоджу — що він не прибуде туди, «задлями дверима» і радше взяв би участь у такій конференції, укладеній Об'єднаними Націями, як повноправний член. Але, взявши на увагу, що китайські комуністи узагальнюють своє членство в ООН не тільки від позитивного голосування в Генеральній Асамблеї, але й від гнотування реформи ООН по лінії нісенітних комуністичних вимог — їх участь у такому світовому зібранні стоїть під великим знаком запити.

Це все — формальні справи. Суттєвий зміст проблеми це — міжнародне розроблення. Чи воно можливе взагалі і чи приспівить його участь у переговорах тих китайських комуністів, які піднесли до ступня священного канону вірування, що власне тільки методами сили і насильства можна і треба ліквідувати у світі капіталізм і настановити комунізм? Необхідність участі комуністичного Китаю в переговорах про міжнародне розроблення — це головний аргумент прихильників прийняття Пейпінгу до Об'єднаних Націй. Твердження, що не можна провести «загального і тотального» розроблення, якщо на нього не погоджуються всі держави, отже й комуністичний Китай, само по собі логічне. Але нелогічне, фальшивий і нісенітний самий засновок, що комуністичний Китай може бути партнером у позитивних і конструктивних переговорах про дійсне міжнародне розроблення.

„Розжалована“ Москва

Внаслідок безупинних пресових атак Пейпінгу, завершених дошкільними для Москви виступами комуністичних офіційних органів „Жень Мін Жібао“ і „Гунг Чі“ з 12 листопада цього року, що від них кремлівське партійне керівництво відмовчалося протягом двох місяців, не бажаючи нібито розпалювати „непотрібні полеміки“. Центральний Комітет Комуністичної Партії СРСР, який у вчорашньому виступі, врешті, порушив свою мовчанку і виступив з відкритою відповіддю на адресу Центрального Комітету Комуністичної Партії Китаю.

Появилася ця відповідь у формі заяви п. н. „Міжнародний обов'язок усіх комуністичних країн“ в офіційному органі ЦК КПРС „Правда“ з 28 листопада на першій її сторінці. В цій заяві висловлено не тільки жаль, що „шири намагаючи“ КПРС „забезпечити єдиність дій комуністів“ у всьому світі, „не знайшли позитивного відгуку з боку керівників Китайської Комуністичної Партії“; в це більш розжалованою тої повторюються — дослівно кілька десятків разів — слова „єдність“, „згуртованість“, „солідарність“ і т. д. Раз-у-раз підкреслюється також у статті всі безупинні заходи Кремлю зберегти цю „єдність“ в ім'я перемоги над „одним спільним ворогом“, що ним є, мовляв, імперіалізм, репресивізм, зокрема, „американський агресорізм“. Спеціальний наголос покладено у висновках заяви на ті шкоди, що їх спричиняє розгартування в комуністичному таборі для справи боротьби за „національне визволення Південного В'єтнаму, і що в цьому напрямку імперіалізм намагається використати, „ослаблення згуртованості комуністичних рядів“. Спримований зокрема проти керівників китайської компартії той уступ заяв ЦК КПРС, в якому сказано: „Якщо і чіткої позиції марксистсько-ленінських партій, що виступають за єдність дій, тепер фактично протиставляється курс на політичне й організаційне розмежування, курс на розкол комуністичного руху. Проголошення цього курсу супроводжується несамопити, розголосом виступами проти СРСР, виступами, витриманими в дусі найгірших зразків антикомуністичної пропаганди“. Б'є по керівниках китайського комунізму також і далі ствердження московської заяви, що вони працюють на користь „імперіалістичної пропаганди“, вважаючи „можливим і згідним із совією комуністичною лінією нападати на ідеологію імперіалізму про „капіталістичне переродження“ совієтської держави...“

Надрукована в „Правді“ з 28 листопада, ця заява є, як досі, найгострішою реакцією на ведену Пейпінгом кампанію проти кремлівського керівництва і його політики. Вона є одним переконливим доказом, що єдність і солідарність міжнародного комуністичного руху належать до минулого. Взаємні обвинувачення з кожним днем загострюються до такої міри, що відповідно на них легко міг би стати не жаль за втрачену „єдність“ чи нарікання на спричинників „роздланості“, але — гармати, а то й атомові бомби. І саме така загроза висить тепер над розжалованою Москвою.

НОВИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЗАКОН

Під час спеціальних урочистостей, що відбулися під славною Статуєю Свободи в Нью-Йоркській затоці 3 жовтня ц. р., президент Джонсон підписав новий закон, що регулюватиме наплив іммігрантів до ЗДА. З'єднані Держави Америки — це країна, усі мешканці якої, за винятком індіан, іммігранти або потомки іммігрантів.

В період великої колонізації не було ніяких законів, що порядкували б справу імміграції. Не було ніяких імміграційних законів у перший період незалежності ЗДА. Щойно в 1864 р. встановлено поет комішнера імміграції, що його завданням було легалізувати контракти праці для заробітчан-іммігрантів. Перше обмеження прийшло в 1882 р., коли усталено процедуру приймання іммігрантів з оплатою у висоті 50 центів за голову і виключаючи від імміграції хворих та судово-карантинних.

У 1917 році Конгрес, не вважаючи на протест президента Вільсона, ухвалив закон, що подовів оплату за іммігранта, вимагав доказу письменності від кожного понад 16 років віку і замкнув імміграцію для народів південно-східної Азії. Цей закон вважається основним імміграційним законом.

У 1921 р. ухвалили перший „квотний“ закон, який допускав до ЗДА іммігрантів на базі національного походження, визначаючи квоту для нових іммігрантів на 3% числа постійних мешканців ЗДА відносно національності, згідно з переписом 1910 р.; значить, якщо в 1910 р. у ЗДА мешкало 200.000 поляків, то річна квота для нових іммігрантів із Польщі не могла перевищити 6.000 осіб у 1921 р.

Цей закон був виправлений у 1924 р.: базу для обрахування відсотка для іммігрантів пересунуто на 1890 р., а самий відсоток зменшено на 2, при чому від 1929 р. квота для кожної національності мала визначатися на основі відношення пропорційності, а саме — числа нових іммігрантів до загального контингенту іммігрантів, що його визначено на 150 тисяч річно, в такому самому відношенні, як число осіб цієї національності у ЗДА до повного числа населення ЗДА в 1920 році.

Цей закон діє до сьогодні. Загально відомо, що він несправедливий. У ЗДА найбільшу частину населення становлять англо-сакси, що прибули сюди з Британської імперії. Тож і річна квота для мешканців Великобританії становить понад 65 тисяч, а разом з Ірландією (річна квота — майже 18 тисяч) перевищує половину всієї річної квоти.

Найжалюгідніше, що ця англо-саксонська квота ніколи повністю не була використана, бо бракує охочих виїжджати до ЗДА, а зукати її для інших національних груп не можна. Вийняток був зроблений після другої світової війни, коли американський уряд на основі спеціального закону

для переміщення осіб (Ді Пі Акт) з 1948 р. допустив до ЗДА поза нормальну квоту 205 тисяч населенців із Західної Європи. Ця квота була піднесена Конгресом до 341.000 в 1951 р. Крім того — йдучи по цій лінії добродичного імміграційного законодавства — ЗДА прийняли ще 214 тисяч утікачів на основі спеціального закону т. зв. Реліф Акт — 1953 р. Обидва ці спеціальні закони для жертв війни поповнюють використання, і всі іммігранти до ЗДА знову спираються на квотовому законі. Вже кілька років різні організації, зокрема Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, вели акції за його зміну. Зміна прийшла, американський Конгрес ухвалив її. Президент проголосив новий закон. Як же він виглядає?

Передусім треба визнати, що покищо масо лише зміни у засадничому квотовому законі. У великій демократичній державі не можна перевести зміни в законах одним помахом пера. Закон про імміграцію і натуралізацію (Імміграційний Акт) буде змінений систематично і послідовно в часі від 3 жовтня 1965-го до 1 липня 1968 року. Усталено квоту для річної імміграції на 170.000 осіб, включаючи до цього числа 10.200 утікачів. Батьки, жінки, чоловіки і недорослі діти американських громадян приймаються до ЗДА поза цю загальну квоту. Окремо приймаються також іммігранти із Західної ємісії (Куба, Ямайка і т. д.); почавши від 1 липня 1968 р. річна квота для цієї ємісії становитиме 120.000. На цю загальну квоту 170.000 іммігрантів річно прибуватимуть до ЗДА нові поселенці з різних країн без спеціальних обмежень щодо національності. Обмеження з загальні, а саме для кожної країни можна приділити максимум 20 відсотків всієї квоти в році.

Теперішня квота ще димітимо до 30 червня 1968 р. і тією поправкою, що невикористані візи переходять у запас, і з цього запасу можуть користатися апліканти, що користаються із так званого „преференсу“. Та з 1 липня 1968 р. цих національних обмежень не буде. Кожний аплікант, в якій країні він не жив би, зможе зареєструватися на переселення до ЗДА і бути прийнятий. Для приїзду до ЗДА потрібно одної формальності: посвідки про забезпечення працею. Таку посвідку мусить дати Уряд Праці, який відповідальний за те, щоб нові іммігранти не поважали праці американських громадян.

Важливою справою, гольово в цей перехідний час до 1 липня 1968 р., переселення аплікантів, що користаються із „преференсу“, а саме тих, які мають найбільш рідну у ЗДА чи отримали заборонування за фактом. В наступних трьох роках для цієї категорії іммігрантів прийдуть кожний рік понад 50 тисяч

Важливою справою, гольово в цей перехідний час до 1 липня 1968 р., переселення аплікантів, що користаються із „преференсу“, а саме тих, які мають найбільш рідну у ЗДА чи отримали заборонування за фактом. В наступних трьох роках для цієї категорії іммігрантів прийдуть кожний рік понад 50 тисяч

Ів. Смілий

ПРО ЕМІГРАЦІЙНУ ЛІТЕРАТУРУ

Уявлення про еміграційну літературу, як про повну, завершену, окрему цілість, сформувалося в тих самих обставинах, в яких формувалася „таборів республіки“ при наявності еміграційного суспільства ДП з усіми зрізничуваннями на верствах, з політичними репрезентаціями, широким спектром політичних партій, представництв, адміністраційних клітин, різного роду перенесених з батьківщини організацій, шкільництв аж до найвищих наукових інститутів. Це уявлення перенесли з собою емігранти і в більш скручених на нових місцях поселення. І як повільно та неуклино, в контакті з дійсністю та зі змінами, що їх приносять життя, змінювалося це „еміграційне суспільство“, стаючи шораз тоншою плівкою, так етас іншою й позицію базованою на тій підставі еміграційної літератури.

Чому питання присвячено багато уваги і в нас, і в інших національних еміграційних середовищах. Чи дійсно стоїть еміграційна література перед занепадом? І чи є можливості залобити цьому занепаду? І чи правильне наше теперішнє уявлення про завдання еміграційної літератури та про її реальні можливості існування?

Треба ствердити факт, що вже з самого початку літературного життя по другій світовій війні на еміграції і письменники і критики не орієнтувалися виключно на оцінювання еміграційного суспільства, змагаючи творити й розцінювати речі в ширшому діяночній, маючи перед очима і майбутнього читача, і процес на покінчений батьківщині. Пишучи про те, В. Чаплєнко в статті „Завдання нашої літературної творчості на чужині“ („Визвольний Шлях“ ч. 7-8, 1965) визначає це становище як „теорію єдиного потоку“, що її здійснює, вперше сформулював виразно на першому з'їзді „Слова“ І. Багрянний. Ця теорія зводиться до того, що, мовляв, творчість „радянських“ і еміграційних письменників — це два рівноцінні сектори українського письменства.

Приблизно подібне становище приписує В. Чаплєнко У. Самчукові, Ю. Диничеві, Г. Костюкові та І. Коселівцеві. Стаття В. Чаплєнко, на жаль, повна розправ з немилим йому авторами й критиками, переплетена посуджуванням у неграмотності, незручними компліментами, і можна сумніватися, чи причинять

невикористаних віз з національних квот, і тому багато аплікантів має додаткову можливість скоро переселитися. Тож усі ті, хто має переселення проблеми, повинні їх закріплювати. Найкраще зв'язатися в тій справі із З'єднаним Українським Американським Допомоговим Комітетом: 5020 Old York Road Philadelphia, Pa. 19141

Т.

Нього, що хоч був людиною, жив між нами, звав нас своїми братами, та проте був багато більший за „незвичайну людину“ — був рівний володарем душ, пророком. Він жив у нашому світі, але, здається, належав до вищого.

Як же ж тоді говорити про Нього, щоб висловити велич Нього доброти й добрих Нього ведучі?

Ніби дивно видається ця трудність, бож Він доступний для всіх. Кожний міг прийти до Нього, розказати про свої турботи, просити помочі. І Він усіх вислухував, усім допомагав, радив. Він ніколи не замикався за мурами свого високого становища. Він розумів більше, як людина може зрозуміти. Здавалося, наче б читав з книги Творця, що відкривається тільки перед Господом вибранцями.

Епохальних провідників зветь часто „батьками народів“. На перший погляд, ніби таке звичайне, майже буденне слово, бо часто його чуємо. Але призадумаймося, чи можна сказати прось більше, як „наш батько“? Зокрема про Нього. Воістину — велика ласка вважати бать-

ся вона до виявлення завдань нашої літератури на еміграції. А згадавши ним теорію, приписувану покійному І. Багрянному, звичайна вихадка. Створювати враження, що еміграційні письменники й критики йшли й йдуть нога в ногу з підсвідомісними, вважаючи обидві літератури за „рівноцінні сектори українського письменства“, несправедливо. Вся творчість І. Багрянного, так рано перервана, була стихійною маніфестацією висловити те, про що підсвідомість українських письменників писати годі, була пристрасною критикою совієтської системи.

Щодо літературних критиків, то саме Ю. Динич, І. Коселівець, Г. Костюк, а далі Ю. Лудський і зокрема, Б. Кравців дали всебічну оцінку української підсвідомості літератури, всіх її хиб і спотворень, мерквечини соцреалізму, і на тому тлі, завдані еміграційної літератури. Ця праця — це основна спроба вибрати цінне, очистити його від намулу, намітити перервані ланки і так залепити нашої літератури тяглість через цей період руїни.

У пошукуванні проявів нового відродження в посталітійському періоді може й зроблено подекуди засміяливі узагальнення, може, відкриваючи нові таланти, виявлено надто велике захоплення сучасною підсвідомістю української літератури. А вже зовсім певно забуто про еміграційну літературу.

Стаття Б. Рубчака „Шукаючи справжнього кумкаблїну“ в „Сучасності“ (ч. 8, 9, 1965) з цього погляду зразком глибокої й конструктивної критики цих недомог.

„Я хочу висловити аж надто ясну правду, пише він, що нині розвитком еміграційної літератури майже ніхто не цікавиться. Натомість, всі кидаються цікавитися літературою на Україні. Про еміграційну літературу не дбають ті, хто мав би якнайбільше писувати нею — критики та літературознавці, які колись посадили зерно, що сьогодні з нього ростуть усія ньюйоркські групи та ще Бог знає що, і які колись писали багато слів про „велику літературу“... Вони або відійшли від літератури взагалі, або повернулися „зізнаннями на Схід“ і залишили діло незакінченим. У погоні за літературою України деякі критики забули тих, хто не має за собою мільйонів читачів, видавництва, гарячих прихильників... На Україні він (літературний процес) народжується, а на еміграції замирає. Замирає навіть те, що шумує в стінах таборних бараків чи що починало розвиватися в нових континентах десь до 1956 року... Про еміграційних письменників — молодих або старих — не пишеться майже нічого, ніякої підтримки вони не дістають, а на їх виступи приходять скромні горетки старих панів, тоді як Коротича

Факт продукції у нас традиційної прози може не треба брати трагічно і його узагальнювати, бо такого роду явище супроводить усі літератури світу. Творці цього жанру і далі писатимуть завзято і видаватимуть свої книжки самотужки, не звернувши навіть уваги на статтю Б. Рубчака. Але для тих, хто все таки хотів би бути причетний до літературного процесу на еміграції, зневажливі слова критики можуть бути нищівними. А втім, для більшості письменників оті теорії „єдиного потоку“ і проблеми двох секторів українського письменства і навіть проблеми синтезу не мають суттєвого значення. Творять вони з вірою, що не вічні „берлінські мури“ і не вічна Совдепія, — що їхні твори колись дійдуть і на рідні землі. Важливе динце, щоб, як заявив В. Чаплєнко з приводу твору Ф. Мелешка, написати твір, з яким „не соромно буде показатися на Україні...“

ком Велетня, що є блаженним...

Від кого почати? Чи може від сиріт, для яких Він дієсно був батьком, яких виводив у люди, з яких виростали опісля визначні громадяни?

Чи може від мистців, що їх Він посилав на студії, щоб стали дієсно великими мистцями?

Чи від душпастирів, що всі їхні турботи були Нього турботами?

Від кого почати? Від усіх нас, від цілого народу українського, і то кордонами не обмеженого... Бо в Нього, як у доброго батька, не було кращих і гірших синів. Для Нього не існували кордони на річках, не існували мимолітні розділення, не існували „різниця“. Був один народ і одна мета. Була одна велика — безмежно велика — любов у Нього серці. Така велика, що ми може навіть не всі її збагнути.

Нього послав нам сам Господь. У своїй милості Він завжди посилав народів, що розгублюються в темряві, Доброго Пастира. На переломі епох, коли прийшов найвищий час народів ска-

Юрій Таркович

НІМЦІ ЗДОБУВАЮТЬ АФРИКУ

За часів „залізного каніклер“ Вісмарка, у 1880-их роках, німці захопилися терпеливо і зміло розбудовувати свої колонії в Африці. Іх не правили на тому континенті було контрверсійне: дехто вважав, що німці найкращі колоніальні володарі, інші твердили, що вони поводяться супроти ту-білльців брутально, хоч відносно й справедливо.

У 1918 році всі німецькі колонії опинилися під владою альянтів. Однак і після того німці не переставали цікавитися Африкою, хоч не мали можливості активно впливати на хід подій у своїх колишніх колоніях.

Тепер ситуація докорінно змінилася: Західна Німеччина економічно є однією з наймогутніших держав світу, в дійсності другою після ЗДА, і німці здобувають Африку економічно й полі-

тично, хоч не під „золотий лан“.

Західна Німеччина витрачає колосальні суми на розбудову новопостатих незалежних країн чорного континенту. За підрахунками економістів \$750-800 мільйонів німецького державного і приватного капіталу інвестується щороку в 34-ох африканських недорозвинених країнах на південь і північ від Сагари. Німці фінансують різного роду підприємства, прокладають новий водопровід у Гвінеї, будують гідроелектростанції в Судані, пристань у колишній своїй колонії Тоголенді, величезний міст у Нігерії, сталеварню в Ліберії...

У німецьких фабриках працює багато муринських учнів. У Шварцвальді відкрито добре влаштований табір, в якому кримініено кількасот африканських студентів, що покінчили студії в Совієтському Союзі і сателітних країнах. Вільність цих студентів утримує західно-німецький уряд. Вони студіюють, тепер у німецьких університетах або відосконалюють свої професійні знання в німецьких підприємствах, бюрах та лабораторіях.

Найбільшою перешкодою в поширюванні німецької експансії в Африці є небувальний брак в Німеччині інженерів, кваліфікованих робітників і чорнокорів. Понад 1,200,000 чужинців прапосе тепер у Західній Німеччині. Влітку цього року добре знайомий мені німецький урядовець заявив, що найбільшою їх проблемою є проблема робітної сили. Тож зрозуміло, що тепер все важче й важче знайти німця-спеціаліста, який погодився б працювати в Африці. „Але“, — заявив мій німецький приятель, — ми якось дамо собі раду“.

Цікаве явище: німці не нарікають на свій уряд за те, що він витрачає шораз більші суми на допомогу недорозвиненим країнам. Вони вважають, що економічно багата країна мусить допомагати бідній „країні“ вже хоча б задля свого престижу. Очевидно „е-й“ інша поважна причина: уряд в Бонні не хоче допустити, щоб країни Африки визнавали уряд комуністичної Східної Німеччини. Отже, допомога Бонну йде, але під умовою, що африканська країна, яка допомогу отримує, не визнаватиме уряду Східної Німеччини. Така політика економічної дипломатії дотепер себе оправдувала.

Цікаво також відмітити, що уряди новопостатих африканських держав не боються, що німецька допомога може прибрати колір форми німецького економічного імперіалізму. Африканські амбасадори, а Бонні заявляють, що німці строго контролюють накарди, які ми їде їхня допомога. Але ця суворота контролю є справедливою, робить її подолітатичною і йде на користь африканським країнам.

Ще один рік минув від того першого дня, коли Він відійшов від нас. І — може сумно, що ми залишилися самі

ребували від 1960-го року католицький єпископ Джеймс Волш. Він був засуджений на 20 років за „підпалювання“. Єпископ має тепер 74 роки і 7 грудня ц. р. відзначатиме у своїй візанції 50-річчя свого священства.

У столиці Родесії Салесері якийсь чорний автохтон перелів перший тампоший терористичний акт: існує торгівлю палишкою з газоліном („кокетей Молотова“) в найбільшій департаментовій крамниці, в часі найбільшого руху. Випукається втік. Жерти у людях не було, але була величезна матеріальна втрата.

на тій дорозі, якою Він нас провадив. Що — символічно кажучи — так багато каміня на тій дорозі і така вона далека, що її обріє не видно. І що, йдучи, ми спотикаємося, падаємо, ранимося, піднімаємося й мусимо йти далі... Так Він хотів, так Він навчав.

Він молиться за нас. За наші вільні й невольні провини, за нашу людську слабкість. За те, щоб не казав наш народ „ми“ та „на“, а казав „ми всі“.

Падасмо й піднімасмося... Але чи можна сумніватися, що ми таки дідемо, бо з нами Дух Слуги Божого — Митрополита Андрея.

Леся Лисак

ПОКЛІН

(Нам'яті Великого Митрополита)

Тоді, у сорок четвертому році, Він відійшов від нас у перший день листопада. Невідав б у Книзі Призначення Народу написано, що Великий Листопадовий Чин і ім'я Великого Людини мають йти впарі у наших думках.

Ми знаємо про Нього життя майже все, що можна знати, бо це кришталеве чисте життя було для усіх відкритою книгою. З цієї книги читасмо ми, читатимуть прийдешні, читатимуть довгі сторіччя історія. Не залишилося нічого затаєного, промовчаного, недосказаного. Про Нього не можуть сказати нічого злого навіть Нього вороги — а радше вороги нашого народу, бо Він так, як святі, не мав особистих ворогів. А якщо кажуть, то ми всі знаємо, що це — неправда.

Ніяка тінь не може властива на Велетня, бо Він у своїй добрості, своїй пасиві-

жертвенності, своїй великодушності доходить до меж блаженності. Це — Слуга Божий, Митрополит Андрей, граф Шептицький.

Ми знаємо про Нього так багато, а проте бракує слів, щоб ще раз, ще сотні разів сказати це все з поклоном і відчуттю. Бо слова розмолено поплили вгору і зупинилися біля Нього стіп, і звідтіля важко вже їм вернутися на землю. Вони як слова нами самими придумані молитви, що не записана в жадному молитовнику. Ця молитва за кожним разом звучить інакше, хоч думка та сама...

Властиво — в цьому нема нічого дивного: бо коли говоримо про звичайних людей, явиство звичайних слів. Коли мова про людей, що випли за нас і що їх зовемо незвичайними — тоді піднімаємо незвичайні слова. Але як говорити про

жертвенності, своїй великодушності доходить до меж блаженності. Це — Слуга Божий, Митрополит Андрей, граф Шептицький.

Ми знаємо про Нього так багато, а проте бракує слів, щоб ще раз, ще сотні разів сказати це все з поклоном і відчуттю. Бо слова розмолено поплили вгору і зупинилися біля Нього стіп, і звідтіля важко вже їм вернутися на землю. Вони як слова нами самими придумані молитви, що не записана в жадному молитовнику. Ця молитва за кожним разом звучить інакше, хоч думка та сама...

Властиво — в цьому нема нічого дивного: бо коли говоримо про звичайних людей, явиство звичайних слів. Коли мова про людей, що випли за нас і що їх зовемо незвичайними

Конференція Українських Фінансових Установ Америки — Секретаріат П'ЯТИЙ ЗІЗД КОНФЕРЕНЦІЇ Українських Фінансових Установ Америки

— відбудеться —

в неділю, 12-го грудня 1965 р.

в приміщенні

УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ
при 2 Схід 79-ти вулиці в Нью-ЙоркуПочаток Зізду о год. 11-й перед полуднем
ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття Зізду. 2. Вибір Президії. 3. Відчитання протоколу з попереднього Зізду. 4. Вибір Комісії: номінаційної, бюджетної, резолюційної. 5. Звіт Секретаріату. 6. Дискусія. 7. Вибір Секретаріату. 8. Прийняття бюджету. 9. Прийняття резолюцій. 10. Внески й запитання. 11. Закриття Зізду.

Секретаріат:

Д-р Володимир ГАЛАН, голова
Теофіл КУЛЬЧИЦЬКИЙ, секретар

Увага! Дітройт і околиця! Увага!

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД
УКРАЇНИ — 10-й Відділ в ДІТРОЙТІ

— відзначає —

П'ЯТНАДЦЯТИЛІТТЯ СВОГО
ІСНУВАННЯ й ДІЯЛЬНОСТІ

В суботу, дня 11-го грудня 1965 р.

в залах УКР. НАРОДНОГО ДОМУ

при вул. 4855 Мартін

Год. 8:30 вечора

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ

Посвячення Прапора

В КОНЦЕРТІ ВЕРУТЬ УЧАСТЬ:

Капітан Вандурастко СУМА ім. П. Орлика під мист. керівництвом П. ПОТАПЕНКА, п-ні МІРОСЛАВА БРЕЗДЕНЬ — сопран, проф. МАРКО ЛЕВКІН — скрипка, в. ПЕТРО СЛОВІНІ, кол. член Київської Опери — баритон. Акомпанюють: п-ні ОЛЬГА СЛОВІНІ, ДУБІВНА і п. ЛІДІЯ СОЯ.

Святоше Слово виголошить Представник Головної
Управи Д-р МІКОЛА ЧИРОВСЬКИЙ

По Концерті о год. 8:30

Бенкет

Українські Установи й Організації та Українську Громаду Великого Дітройту, запрошують до участі
УПРАВА 10-го ВІДДІЛУ ООСВУ

Вступайте в члени УНСоюзу!

Прохання до українського громадянства

Сотні тисяч українців живуть по всьому світу. Хто молодий, здоровий, має собі раду. Звичайно, треба часом тяжко попрацювати, але це є нормальний закон життя.

Та багато між нами є таких, які виїхали з Рідних Земель молодими, повними сил і надій, а з бігом часу постарілися, чи через якийсь нещастя стали нездатними до праці та не вміли удержати себе і своєї родини, в якій нерідко є й громадянки дітей. Хто їм тоді має допомогти? Державні допомоги країн, в яких вони живуть, є мінімальні й невисхідні.

З тих причин, нам хочеться, щоб було організувати харитативні установи, щоб в якійсь спосіб заступити обов'язки Червоного Хреста для українців.

На терені Америки є кілька харитативних організацій, у провід яких стоять переважно чоловіки і вони, як можуть, так вивчаються із своїх обов'язків.

П'ятнадцять років тому на терені Нью-Йорку заважала виключно жіноча допомога організація під назвою „Золотий Хрест“. З часом вона змінила свою назву на „Американська Українська Жіноча Допомога Організація“, але програма її правді не змінилася.

Вся наше громадянство знає зі звітів в пресі, в радіо та з листочок, роздаваних під час збірок, що наша організація є занадто виключно на власній силі. Українське громадянство ніколи не відмовляло нам своїм підтримкам в минулих роках, тому осмілюємо написати цих кілька рядків із проханням допомогти нам і цього року, викликати вдячну усмішку на зажурених ликах наших старушків, чи стерти гірку сльозу на заплаканому личку дитини.

На жаль, ми стрічаємося часто при нашій праці з такими прикрими словами: „Та скільки ж ви ще будете збирати? Восина хуртовина вже давно минула і був час, якось людям розжитися, унормувати своє життя і не чекати на поміч від других“.

Відповідаючи на це скажемо, що ніхто не знає, що його завтра чекає. Якраз ту людину, що так думає і при Божій допомозі сьогодні при повній силі, з неперорним гаманцем та задоволенням собою, завтра може стрінути така ж потреба. Як підтвердження моїх слів я подам байку, а жакливу правду з

Таких жакиття переживають наші люди, які до поселення в тому домі, жили напевно в багатих краях умовинах життя, не передчуваючи, що попадуть в таке пекло, з якого їм тепер годі вирватися?

Чи ж не є нашим обов'язком їм допомогти? Як кожного року, так і цього ми починаємо нашу різдвяну збірку під кличем „Діти-дітям“, бо ця збірка в першу чергу призначена на різдвяні дарунки для дітей наших залишених в Європі. Щоб ці дарунки послили до них на Різдво Христове, ми мусимо починати збірку кілька місяців перед святами. Тепер ми розіслали збір-

ку листів до багатьох молодіжних організацій в різних місцевостях Америки. „Громида по листі — бідному сорочка“, а Овгусте Писембо каже: „Якою мірною мірною — такою буде й тобі відплата“. То ж коли прийде до нас збірка — наші до нас прохання — не відмовте й своїм пожертвувати, будьте щедрі. Відних дітей наша нашою Батьківщиною, в Європі — багата, вони чекають на нашу допомогу. Чи ж можливо їм відмовити?

На одній зі стін в будинку Об'єднаних Надій є образ, на якому зображені дві події. В горішній частині через пустяки околицю їде жінка ліжка, їхнє одяг свідчать з двома дітками. Їхні обличчя їхнє знеможене життя. Під образом підпис: „Таких багато на світі“.

На долішній картині намальована прекрасно удеблована кімната, в якій господарі оглядають телевізійну програму. Багатство і задоволення відображаються в вічі. І підпис: „Чи можете забути про тих, що потребують, поміч“?

Це питання поставмо й ми собі. Чи можемо забути наших рідних, розсіяних по світі, які потребують нашої поміч?

За Увагу АУЖЛО
Дарія Степанак

Східно-берлінські власті підписали знову угоду з представниками Західного Берліну, за якою до 800.000 мешк. капіталу відкрито Західного Берліну можуть відвідати своїх рідних і приятелів у Східному Берліні в часі Різдва і Нового Року.

Сьогодні в черговий раз альжирський диктатор Ахмед Бен Белла надіслав листа до альжирських газет: „Дорогі альжирці, почувайте добре, ставляться до мене пристойно, здоровло, Ахмед“. Мати Бен Белли потвердила автентичність листа, висланого відрізно з одного з газетів, що їх він створив, щоб вислати туди своїх противників.

НЕВ'ЯНУЧІЙ ВІНОК НА ГРІБ С. МАТЧАКА

Замість віпка на могилу с. пач. СТЕПАНА МАТЧАКА, зложив братова Степанія від себе і від інших всіх Родин в Рідній Краї, 20 доларів на праці української академічної установи — Наукового Товариства Імени Шевченка в С'єднаних Державках Америки.

Що вони виплатили 34 тисячі позичок на суму 52 МІЛЬЙОНИ ДОЛАРІВ.

6. За допомогою цього кредиту українське населення розбудувало свій власний дім по містах, закупивши на власність 3 ТИСЯЧІ І 80 ДОМІВ.

7. Завдяки активній співпраці кредитів — збудовано, або розбудовано 16 НАРОДНИХ ДОМІВ І ЦЕРКОВ.

8. За нашою фінансовою допомогою 141 ЛІКАРІВ, ІНЖЕНЕРІВ І ІНШИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ ВІДКРИЛИ СВОЇ БЮРА, а 287 купців користали з наших позичок в процесі розбудови своїх підприємств.

9. 199 СТУДЕНТІВ ОТРИМАЛИ 200 ТИСЯЧ ДОЛ. позичок, при чому їх сплата розпочинається аж після закінчення студії.

10. Тільки за три останні роки (1962-1964) наші кооперативи пожертвували на народні цілі 43 ТИСЯЧІ І 720 ДОЛ.

11. Обезпечення Т-во КЮНА виплатило через наші кредитні кооперативи нашим членам 276 ТИСЯЧ ДОЛАРІВ ОБЕЗПЕЧЕННЯ, ЗА ЯКЕ ЗАПЛАТИЛИ ЗІ СВОЇХ ФОНДІВ КРЕДИТІВКИ.

З цього забезпечення скористали:

а) ті особи, які мали в нас позички, але не могли їх сплатити тому, що померли або через нестатки, або нещасливі випадки стали неспроможними цілком непрацездатними. За них сплатили позички кооперативне асесураційне Т-во КЮНА.

б) спадкоємці тих членів, які померли, залишивши в нас свої опадності. Наші кооперативи виплатили їм за кожних перших 1000, або й 2000 дол. опадностей додаткову безповоротну тисячу або дві доларів премії, або дещо менше, залежно від віку померлого.

УКРАЇНЦІ!

З нагоди конференції скарбників українських кредитових кооперативів в Америці, що відбулася в Нью-Йорку, 29-30 травня ц. р. — ми, підписані, маємо шану подати українському громадянству до відома такі підсумки нашої праці:

1. Українська Кредитова Кооперація в Америці постанала після Другої світової війни при чому найстаріші кооперативи мають за собою все 13 років праці, а наймолодші одні рік.

Всіх українських кредитивок в ЗДА, об'єднаних в Товариство Української Кооперації — що є їх ідейною й організаційною центральною — є 16.

2. На кінець 1964 р. всіх членів в тих 16 кооперативах було 18 ТИСЯЧ, а всі вони разом мали 18 3 ПОЛОВИНОЮ МІЛЬЙОНА капіталу в формі уділів і опадностей.

3. За свої опадності члени отримали 2 МІЛЬЙОНИ І 692 ТИСЯЧ ДОЛ. ДИВІДЕНДІ.

4. Одночасно кредитиві кооперативи нагромадили 766 ТИСЯЧ ДОЛ. ВЛАСНОГО МАПНА, закупили 6 домів і дали працю 33-ом кооператорам-фахівцям.

5. Виймово великим успіхом наших кредитивок було те,

УКРАЇНЦІ!

Цей гордий баяне праці дає нам право виступити перед суспільністю, як найважливіший чинник: нашого життя і звернутися до всіх кому дорога українська справа і кому лежить на серці розбудова нашої Громади в Америці з закликом:

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАЦІЇ!
СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ГРОШІ ДО УКРАЇНСЬКИХ КРЕДИТИВІВ!
ПОЗИЧАЙТЕ ТІЛЬКИ В УКРАЇНСЬКИХ КРЕДИТИВІВ КООПЕРАТИВАХ!

Наші відсотки найдешевші — наша дивіденда є така сама як в банках, а часто й перевищує її.

Нью-Йорк, 7-го грудня 1965 р.

І ФЕДЕРАЛЬНІ Кредитиві Кооперативи „Самопоміч“ в:

„Selfreliance“ Federal Credit Unions:

1. Дітройт: 11838 Camrau Avenue
2. Філадельфія: 4814 N. Broad Street
3. Нью-Йорк: 98 Second Avenue
4. Шیکاго: 2351 W. Chicago Avenue
5. Балтімор: 239 S. Broadway
6. Джерсі Сіті, Н. Дж.: 558 Summit Avenue
7. Елізабет: 59 Parker Rd.
8. Гартфорд, Конн.: 51 Whitmore Street.

9. Мілвокі, Віск.: 808 W. Washington Street

10. Ньюарк, Н. Дж.: 249 Stuyvesant Avenue

11. Пассайк, Н. Дж.: 237 Hope Avenue

12. Трентон, Н. Дж.: 726 S. Clinton Avenue

14. Честер, Па.: 3010 W. 3rd Street

II. СТЕЙТОВІ Кредитиві Кооперативи „Самопоміч“ в:

„Selfreliance“ State Credit Unions:

1. Клівленд, Огайо: 1112 Kenilworth Ave., 6108 State Rd., Parma

III. ІНШІ КРЕДИТИВІ КООПЕРАТИВИ в:

1. Рочестер, Н. Й.: Українська Федеральна Кредитива Кооператива — 831 St. Joseph Avenue
2. Клівленд, Огайо: Українська Кредитива Кооператива „Основа“ — 4446 State Road
3. Рочестер, Н. Й.: Федеральна Кредитива Кооператива „СУВА“ — 417 Nepperhan Avenue

